

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **A. M.**, narozený dne X
státní příslušnost Gruzie
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2021, č. j. CPR-14498-4/ČJ-2021-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2021, č. j. CPR-14498-4/ČJ-2021-930310-V243 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zamítnuto

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 27. 4. 2021, č. j. KRPA-93958-15/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), správní vyhoštění a stanovená doba dva roky, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, zároveň byla stanovená doba k vycestování z území do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně dále podle § 179 zákona o pobytu cizinců rozhodl, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že délka správního vyhoštění v délce dvou let je nepřiměřeně dlouhá, když protiprávní stav trval toliko 9 měsíců. Žalobce na území České republiky (dále jen „**ČR**“) přicestoval před vypuknutím pandemie, s podnikatelskými plány. Kvůli pandemii své plány uskutečnit nemohl, veškeré své úmysly směřoval k ochraně vlastního života a zdraví, přitom se neorientoval v měnících se legislativních podmínkách pro pobyt v ČR. Následně nevěděl, jak vzniklou situaci řešit. Do této situace se dostal nezávisle na své vůli. Bylo legitimním, pokud žalobce v těchto podstatných změnách společenského dění setrval v izolovaném prostředí ve strachu o vlastní zdraví.
3. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, domníval se, že postupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
6. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 17. 4. 2021, č. j. KRPA-93958-15/ČJ-2021-000022-SV, bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce a době zákazu pobytu v délce dvou let dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že se jen neozorintoval v právní úpravě v souvislosti s pandmií, poskytl potřebnou součinnost a šlo exces z jinak řádného způsobu života, délka vyhoštění je nepřiměřeně tvrdá.

7. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání zamítnuto. Žalovaný konstatoval, že délka zákazu vstupu patří do diskreční pravomoci správního orgánu I. stupně, tento přitom zohlednil délku trvání protiprávního stavu i spolupráci a součinnost ze strany žalobce. Žalovaný doplnil, že k odhalení neoprávněného pobytu došlo až pobytovou kontrolou, vzhledem k délce pobytu bez oprávnění nelze přijmout argument, že by se mělo jednat o omyl cizince, pokud nebyl držitelem vydaného oprávnění k pobytu, víza, či povolení. Na území mohl cizinec setrvat v souladu se sdělením Ministerstva vnitra ČR do dne 16. 7. 2020, žalobce však bez důvodu setrval na území ČR i nadále. Pokud by k jeho odhalení nedošlo, nenašel by odvahu situaci řešit a setrval by zde i nadále. Délku zákazu vstupu dvou let shledal žalovaný přiměřenou.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný s projednáním věci bez jednání souhlasil a žalobce nevyjádřil svůj nesouhlas s takovýmto postupem. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
10. Žalobce zejména namítal, že správní vyhoštění v délce dvou let je nepřiměřené vzhledem k délce neoprávněného pobytu 9 měsíců. Správní orgán I. stupně na str. 5 rozhodnutí délku doby vyhoštění odůvodnil (délka neoprávněného pobytu, spolupráce a poskytnutí součinnosti). Žalovaný pak úvahy prvostupňového orgánu doplnil na str. 4 napadeného rozhodnutí, zohlednil, že k odhalení neoprávněného pobytu došlo až pobytovou kontrolou, vzhledem k délce pobytu bez oprávnění nelze přijmout argument, že by se mělo jednat o omyl cizince, pokud nebyl držitelem vydaného oprávnění k pobytu, víza, či povolení. Na území mohl cizinec setrvat v souladu se sdělením Ministerstva vnitra ČR do dne 16. 7. 2020, žalobce však bez důvodu z území ČR nevycestoval. Pokud by k jeho odhalení nedošlo, nenašel by odvahu situaci řešit a setrval by zde i nadále.
11. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v

diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).

12. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění v délce dvou let není v případě žalobce jakkoli nepřiměřeným opatřením, správní orgány neopomněly zohlednit při stanovení délky žádnou podstatnou okolnost. Za neoprávněný pobyt v délce několika hodin či dní je často délka zákazu pobytu ukládána zhruba v délce jednoho roku. Např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 416/2017-29 ze dne 14. 3. 2018 byla akceptována délka správního vyhoštění 1 rok za neoprávněný pobyt v délce několika hodin, v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 262/2018-40 ze dne 6. 3. 2019 byla akceptována délka správního vyhoštění 1 rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Zdejší soud pak v rozsudku č. j. 19 A 11/2020-29 ze dne 14. 9. 2020 akceptoval uložení délku zákazu pobytu 30 měsíců za neoprávněný pobyt v délce 264 dnů. Soud tedy nemohl přisvědčit námitkám žalobce o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění.
13. Soud v projednávaném případě neshledal ani rozpor s usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 16/2003-56 ze dne 12. 10. 2004, na který žalobce odkazoval. Podle tohoto rozhodnutí přepjatý formalismus při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví - a stejně tak i jakýchkoliv jiných procesních úkonů účastníků řízení - naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ale ani samotnému poslání soudnictví. V odkazovaném případě bylo podstatné, že soudy mají usilovat o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech a nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují. Při výkladu mezí práva na spravedlivý proces, stanovených soudním řádem správním je nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byly stanoveny.
14. Z žaloby není zcela zřejmé, v čem měl přepjatý formalismus postupu správních orgánů spočívat. Správní vyhoštění představuje specifické administrativní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví, jehož legální definice je stanovena v ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle tohoto ustanovení se jedná o ukončení pobytu cizince na území ČR, které je spojeno se stanovením doby k vycestování, a doby, po kterou nelze umožnit cizinci další vstup. Správní vyhoštění je tedy svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, publikovaný pod č. 864/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, publikovaný pod č. 1164/2007 Sb. NSS). Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat, a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídít cizinci, aby opustil území ČR, a zakázat mu pobyt na

území ČR i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu. To potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaném pod č. 2129/2010 Sb. NSS, poukázal na to, že: „*policie cizinci vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na 10, 5 či 3 roky vždy, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných v ustanovení § 119 odst. 1.*“

15. Přepjatý formalismus či nepřiměřenou délku zákazu pobytu soud neshledal ani v souvislosti s námitkou, že se žalobce do situace nelegálního pobytu dostal nezávisle na své vůli. V protokolu o výsledku žalobce uvedl, že si myslel, že zde již nemůže legálně být, nevěděl však, jestli autem projede domů. Přesné datum, do kdy byl povinen vycestovat, nevěděl. Žádné kroky k legalizaci pobytu neučinil. Z výpovědi žalobce nevyplývaly žádné skutečnosti, které by naznačovaly jeho obavy o vlastní život, zdraví, či že by setrval v izolovaném prostředí, v důsledku pandemie. Soud chápe obtížnější situaci cizinců při orientaci v přijímaných opatřeních v souvislosti s pandemií koronaviru, nicméně žalobce se nijak o situaci nezajímal, nijak se nesnažil zjistit informace například dotazem na Velvyslanectví Gruzie v Praze, či Ministerstvo vnitra ČR, případně policii. Žalobce je dospělou svéprávnou osobou, která je jako cizí státní příslušník pobývajícím v ČR povinná informovat se o podmínkách, při jejichž splnění lze v ČR oprávněně pobývat, na čemž nic nemění ani situace související s probíhající pandemií koronaviru. Žalobce však žádné konkrétní pokusy o zjištění těchto informací neučinil, a dané informace tak nezjistil, i když k tomu měl dostatečný časový prostor. Taktéž jeho úvaha, že by nemusel projet vozidlem domů, zřejmě myšleno přes hranice, není ničím podložená. Právě s ohledem na specifické okolnosti ohledně pandemie, bylo umožněno cizincům ještě do 16. 7. 2020 na území ČR setrvat bez jakýchkoli následků. Soud neshledal žádné konkrétní okolnosti, proč právě u žalobce by takto stanovená doba neměla být dostatečná k vycestování či vyřešení pobytové situace jiným způsobem. Žalobní námitka tak není důvodná.
16. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. srpna 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně